

TRANSCRIPCIÓ DELS MISSATGES DEL BISBE TONI¹

RUTA PEL PAÍS BASC 2021

31/07/2021 (Clara Garrit) - Missa Catedral d'inici de la pelegrinació

<https://youtu.be/fM-m-bkUCU>

Que bé aquesta Catedral de Barcelona plena d'aquests pelegrins joves i amb les seves motxilles. Que bé! Fa goig. Quina passada que pugueu començar aquesta nit ja un pelegrinatge amb autocar. Us convido a descansar un poquet perquè demà me sembla us esperen alguns quilòmetres. I us pot passar com el poble d'Israel que estaven murmurant. Si un no descansa prou, els quilòmetres seran llargs.

Fixeu-vos, la primera lectura que hem escoltat, el poble d'Israel enyora Egipte. Estan allà enmig del desert, no tenen perspectiva, no saben cap a on van exactament, s'han fiat de Moisès i enyoren l'esclavatge, enyoren l'esclavitud, enyoren aquella experiència que els té allà esclaus. Perquè pensen que estan més segurs que a l'intempèrie del desert. I aquesta és s'experiència humana més profunda que vivim sempre, no? És a dir, quan ens toca sortir de nosaltres mateixos, quan ens toca sortir dels nostres llocs de confort, estem allà al mig, i ara què?

Fixeu-vos que la peregrinació que fareu és una metàfora de la vida. Això ens passa sovint. Molts de moments, la incertesa del que ha de venir, la incertesa del que passarà, la incertesa del futur, la incertesa del cap a on anam, ens genera por. I ens genera nostalgia d'aquell temps que pensam que són idíl·lics. I això ens passa a la peregrinació i ens passa després existencialment en moments de la nostra vida en que vivim una experiència que no calculàvem, que no programàvem, que no tenim programada, que no tenim calculada. I aquella experiència de desert te fa dir: "I ara què?".

Fixeu-vos que el poble d'Israel en aquella intempèrie, que no té per menjar, que no saben com s'han d'alimentar, que no han calculat bé, viuen aquella experiència de sa providència de Déu. El Senyor ens alimenta. Per tant, fixeu-vos, que és aquest

¹ La transcripció de l'homília i les notes de veu del Bisbe Toni s'ha intentant realitzar de tal manera que es preservés la seva parla mallorquina.

pas de la por, de la incertesa, del neguit, de l'angoixa, per la manca d'esperança a la confiança. Potser això és una experiència que ens toca a aprendre a tots, a mi el primer.

En aquests moments l'experiència que estic vivint i que per tant, m'impedeix venir amb vosaltres, és una gran experiència de poder aprendre a viure des de la confiança. Perquè és l'única manera de poder viure apassionadament, de poder despertar-se cada dia dient "jo avui vull descobrir motius reals i concrets per viure sa vida apassionadament", perquè només se pot viure així. I el Senyor es fa present en la seva providència.

Fixeu-vos que l'Evangelí, ens retrata una situació, l'Evangelí d'aquest diumenge que sembla que és indicadíssim per uns pelegrins que parteixen il·lusionats cap a les terres del nord. Fixeu-vos que l'Evangelí, què passa? Estan buscant, estan buscant del Senyor i fan el possible per trobar-lo. L'estan buscant i, fixeu-vos, quan se troben amb ell, els fa una pregunta molt interessant, els interroga, "Quin és el motiu de la vostra recerca? Per què m'esteu cercant? M'esteu cercant per el menjar fàcil, de la multiplicació dels pans i els peixos? O esteu buscant d'un altre menjar?". Jo pens que aquesta pregunta és molt interessant que ens la fem a l'inici de la peregrinació i que ens acompanyi durant la peregrinació. És a dir, tu què estàs buscant, què estàs cercant? Quin aliment cerques? Quin és sa teva fam? De què tens fam i de què tens set?

I fixa't que quan vas, quan anam a buscar i anem a reercar ses nostres fams, ses nostres necessitats més profundes, anam al més bàsic, a l'essencial. Què cerquem? Afecte, que m'estimin, que me reconeixin. No és això una de les recerques més profundes que tenen els nens, els adolescents, els joves, els adults i els ancians? No és aquesta, en es fons, la gran recerca que està en el cor de la persona? Que m'estimin, que se fixin en mi. I el Senyor ens diu: "No te conformis amb un afecte passatger, no te conformis simplement amb un afecte simple, sinó busca l'afecte major". Busca aquest aliment que no se corromp, busca aquest afecte major que evidentíssimament passa per la concreció de l'afecte dels germans, de la família, dels amics. Però aquest signe d'un amor molt més gran, però no te quedis amb un afecte momentani, no te conformis amb això. Per tant, el Senyor ens està dient: "Tu que estàs iniciant aquest pelegrinatge, aspira a viure amb plenitud que per això has

nascut, no te quedis en sucedanis, no te quedis en cosetes que omplen el teu cor però després te'l deixen buit”.

I fixeu-vos, la pregunta interessantíssima que li fan aquells que han anat a buscar el Senyor: “Com podem actuar com Déu vol? Com podem fer la voluntat del Senyor?”. I aquesta era la segona pregunta que us podria acompanyar, que ens podria acompanyar, perquè jo també us acompanyaré des de la comunió, ens podria acompanyar en aquesta peregrinació. “Senyor, què vols de mi?” Per què no t'atreveixes estimat jove, que iniciis aquesta peregrinació, que això va molt en sèrio. Això de peregrinació no és un temps de vacances, no saben què han de fer, i la DeleJove organitza això i ho passarem pipa. Si ho has fet per això, fantàstic. Però prepara't perquè això va més en sèrio.

Per què no en aquesta peregrinació, en aquest caminar, en aquesta recerca teva, li demanes, t'atreveixes a preguntar-li en el Senyor, demanar-li en el Senyor, potser en un moment de silenci, en un moment de pregària, en un moment de celebració, t'atreveixes a preguntar-li en el Senyor: “Senyor què vols de mi?”. O t'atreveixes a preguntar-li cada dia, a la discreció del teu cor, en el més profund del teu cor, “Senyor què vols de mi? Quina és la teva voluntat dins la meva vida?”. I això és una preguntat d'atrebits, perquè si t'atreveixes a fer-li això al Senyor, si t'atreveixes a fer-li aquesta pregunta abandonant-te a ell, dient-li: “Sóc teu, què vols de mi?”. ¡Prepárate para la sorpresa! Prepárate para la sorpresa perquè serà una resposta que anirà més enllà dels teus càlculs i dels teus programes.

El deixeble del Senyor no és aquell que li va al Senyor i li diu: “Senyor aquest és el meu programa, el pots beneir? Aquest és el meu pla de vida, el pots beneir?”. Està molt bé, eh? Això és fantàstic. Però el deixeble que vol viure una intimitat en el Senyor i vol seguir el Senyor, a por todas, és aquell que li diu: “Què vols de mi Senyor? Sóc teu. Què esperes de mi?” I te prepares para la sorpresa. Jo, en aquest temps de prova, li faig aquesta pregunta al Senyor, jo li vull fer aquesta pregunta: “Què vols de mi?”. Perquè estic convençut que no és un temps per esborrar, no és un temps per oblidar. En aquesta prova, en aquesta creu, el Senyor també m'està cridant, no l'acab d'entendre, com moltes vegades ens passa que no acabam d'entendre el Senyor. Però jo no vull deixar-li de preguntar: “Què vols de mi? Quina és la teva voluntat?”.

Per tant, us suggereixo que aquesta pregunta acompanyi tota aquesta peregrinació. I fixeuvos, que interessant que el Senyor els li diu que el que el Senyor vol és que creguin en aquell qui l'ha enviat. I a l'Evangelí, al final de l'Evangelí de Joan, el Senyor ens dirà que el que vol és que l'estimem, que creguem en ell i l'estimem: "Pere m'estimes?" Al final, aquesta és la voluntat del Senyor, que l'estimis i que creguis en ell. I li demanen un signe. Es pot donar algun signe? I jo et convido també en aquesta peregrinació a demanar-li en el Senyor signes, i que els puguis veure, que puguis estar obert. Sí sí, que en aquesta peregrinació, Senyor posem signes. I que els puguis veure, perquè seran els seus, no els que tu t'imagines o els que tu voldries, els seus. "Senyor, vull signes! Vull voler algun signe". I el Senyor te parlarà a través del silenci, te parlarà a través de la pregària, te parlarà a través de la paraula de Déu, te parlarà a través d'aquella celebració, te parlarà a través d'aquella cataquesis, te parlarà a través d'algun dels mossens que us acompanyen, te parlarà a través d'alguns companys, te parlarà a través d'un gest, te parlarà a través d'una dinàmica, a través d'un joc, a través d'un moment gratuït.

Però la vida està plena de signes i per tant, sí sí, perquè no et llevés cada matí amb aquesta preguntes al cor. Per què no li dius: "Senyor, dona'm d'aquest aliment, Senyor vull fer la teva voluntat, Senyor mostra'm algun signe que vull veure". Per què t'envàs cap a Loiola? Bé ja sé que a Loiola al final no hi podeu anar, però per què camines? Perquè busques al Senyor. I saps una cosa, que el Senyor et busca, el Senyor, jo us estic mirant i sent, com els estimo, no? Com m'aniria avui amb vosaltres, no? Perquè estic molt bé, em trobo molt bé, però dimarts me tornen a posar una sessió de quimio i segurament dimarts a la nit no estaria per fer quilòmetres. Bé, no crec que estés per fer quilòmetres tampoc demà. Però us miro i dic: "Com els estimo". Però, com us estima el Senyor. Com us estima el Senyor! Quan jo miro els joves i dic: "com els estimo", penso, això és un signe, aquest amor humà, d'un pastor, és un signe senzill d'un amor molt més gran. No te perdís aquest amor, no et conformis amb aliments momentanis, sinó que busca aquest afecte més gran. Perquè és aquell que et donarà plenitud a la teva vida i farà que puguis viure la vida amb sentit i amb passió.

1/08/2021 (Clara Garrit)

1a lectura - Ex 16, 2-4.12-15

En el desert tota la comunitat va murmurar contra Moisès i Aaron. Els israelites els deien:

- Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir al país d'Egipte, quan ens assèiem vora les olles de carn i menjàvem pa fins a saciar-nos! Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot el poble mori de fam.

El Senyor va dir a Moisès:

- Jo us faré ploure pa des del cel. Que el poble surti cada dia a recollir la ració necessària per a aquell dia. Així els posaré a prova i veuré si obren o no d'acord amb això que els mando. He sentit les murmuracions dels israelites. Vés a dir-los: "Al vespre menjareu carn, i al matí us saciareu de pa. Així sabreu que jo sóc el Senyor, el vostre Déu."

Aquell mateix vespre va arribar un vol de guatilles que cobrí el campament, i al matí, al voltant del campament, hi havia una capa de rosada. Quan s'esvaí la capa de rosada, damunt el desert va quedar-hi una capa granulada, fina com el gebre. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: «Man hu?» (que vol dir: «Què és això?»), perquè no sabien què era. Moisès els va dir:

- Això és el pa que el Senyor us dona per aliment.

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia estimats pelegrins,

Bé, supos que heu tingut una nit serena, esper que hàgiu pogut descansar una miqueta, el que es pot descansar en un autocar amb poc espai. Sa veritat és que no crec que hàgiu estat molt còmodes.

Doncs, bé, us saludo, us dono el bon dia i, simplement comento un detall de la primera lectura d'aquest diumenge, que ahir a la nit, al vespre, vàrem sentir a la catedral. I és que el poble d'Israel, en aquell desert, en aquella situació, en aquella

incomoditat que sentien, al desert, no tenien menjar, enyoraven un poc les cebes d'Egipte. Diu la paraula de Déu que murmuraven, deien murmuracions entre ells, murmuraven de Moisès, murmuraven. Això ens pot passar a tots, i fins i tot ens pot passar avui, que caminant, es temps, si fa sol, si tot se nos fa un poc costa amunt, perquè no hem descansat, que murmurem entre nosaltres.

A mi, el que m'agradaria i us convido és que escolteu la vostra murmuració interior. Què és el que murmurau des del vostre interior? M'explico, què és el que portau de casa, d'aquestes setmanes passades, d'aquests mesos passats... Quin és el murmureig que habita dins del vostre cor? A vegades pot ser una mala experiència, una ferida, una frustració, un fracàs, el que sigui, una discussió amb algú que estimau, una incomprensió que noteu a casa. És a dir, hi pot haver molts motius que a tu t'entristeixen el cor i que comença la peregrinació i comences la peregrinació amb aquesta motxilla, i ho portes, portes això a sobre de la teva vida, portes això a sobre de les teves relacions. I potser vinguis a la peregrinació amb el desig d'oblidar, amb el desig de passar pàgina, amb el desig de passar uns dies com si t'anestessiessis d'això. Doncs no, ho has d'escoltar, perquè aquest murmureig parla de tu i parla de la teva història, i parla del moment que vius actualment. Per tant, no ho callis, diríem com censurant-t'ho, no diguis: "no vull sentir això". No, això és part de la teva història. Tu has vingut en aquesta peregrinació amb aquesta història i vols oferir aquesta història al Senyor perquè el Senyor et parli, et parli al cor. I per això no ho has de censurar, ho has d'escoltar, ho has de sentir, això forma part de la teva història i ho has d'oferir al Senyor.

Per tant, et convido que en el dia d'avui, un moment que puguis caminar en silenci, un moment que puguis apartar-te una miqueta del grup, o fins i tot, quan arribeu i ja hàgiu descansat i tinguis una estoneta de pregària, fes-te aquesta pregunta: "Quin és el murmureig interior que porto dintre? Quines són les lamentacions que porto dintre, de la setmana passada, d'aquest temps passat?" Que potser no m'atreveixo a dir a ningú, ni cal que ho diguis a ningú, però estan dintre meu i a vegades m'impedeixen caminar, i m'impedeixen viure. I anul·lar-ho, censurar-ho, voler mirar cap a una altra banda, en el fons, està allà.

Per tant, et convido a escoltar aquest murmureig, i a presentar-lo al Senyor. Sí sí, aquesta és la meva història i aquesta és la meva vida, aquí estic Senyor, amb

aquesta història i amb aquesta motxilla, i vull fer la teva voluntat, i vull ser teu, i vull escoltar-te, però porto això. Per tant, dedica avui aquest temps a prendre consciència del que portes.

Bé, i que tingueu una bona peregrinació, un bon camí a tots i que tot sigui per Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Com era al principi, ara i sempre i pels segles dels segles, amén.

La meva benedicció.

Abraçada.

2/08/2021 (Clara Garrit)

Evangelí - Mt 14, 13-21

Quan Jesús va rebre la notícia, es retirà d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblat. Però així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. Quan desembarcà, veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts.

Arribat el capvespre, els deixebles s'acostaren a dir-li:

- Aquest lloc és despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiada la gent, i que vagin als pobles a comprar-se menjar.

Però Jesús els respongué:

- No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.

Els li diuen:

- Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.

Ell els digué:

- Porteu-me'ls aquí.

Llavors va manar que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, partí els pans, els donà als seus deixebles, i ells els donaren a la gent. Tots en van menjar i quedaren saciats. Després van recollir els bocins de pa que havien sobrat i n'ompliren dotze cistelles. Els qui havien menjat eren uns cinc mil homes, sense comptar dones ni criatures.

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia estimats pelegrins,

Bé, ma sembla que ahir, per les notícies que tinc, va ser un dia durillo, un dia cansat, però, bé, que va ser interessant i que a més us anàveu coneixent, us anàveu descobrint, i anàveu veient que aquesta pot ser una gran experiència, anàveu intuïnt que aquesta pot ser una gran experiència.

Un petit comentari de s'Evangelí d'avui, avui, sobretot hi ha una actitud del Senyor que és impressionant, és la seva compassió. És la seva compassió davant dels més febles, dels qui més pateixen, davant d'aquells que tenen fam, els més necessitats. Aquesta compassió no és pena, no és llàstima, no és dir ma fa llàstima, pobret... No, aquesta compassió és una manera d'estar davant la vida, davant del sofriment, de Jesús, i una manera d'estar Jesús davant l'altre. És mirar l'altre, Jesús mira l'altre, mira el qui té davant, i deixa que el seu sofriment l'afecti, que el seu sofriment li arribi al cor i a més el fa partícip d'aquesta, diríem, empatia. L'altre també sent com el Senyor se'n compadeix, com el Senyor fa seu el seu sofriment, com no és res que l'afecti, res que li dolgui, res que el fa sofrir, que no l'importi al Senyor.

Aquesta és la manera d'estar de Jesús davant del sofriment de l'altre. Que no és res que t'afecti a tu que faci patir, que no li afecti al Senyor. I així, et mira el Senyor a tu, i així em mira a mi. Jo pens que el més interessant és que hem de descobrir que el Senyor ens mira així, el Senyor ens mira amb compassió. El Senyor sa posa davant tu i davant mi i no és res del que visc, del que em preocupa, del que em dol, del que em pesa, del que no sé gestionar, del que em fa patir, que no l'importi, que no li afecti. Tu saps es descans que això suposa? Saber-se acompanyat amb aquesta mirada, saber-se estimat d'aquesta manera, preferit d'aquesta manera. El Senyor em mira així. El Senyor et mira així.

Després sí que és interessant voler participar d'aquesta escola d'amor. Voler mirar així i desitjar mirar així, però això és gràcia. És una gràcia que el Senyor ens anirà concedint al llarg de la vida, de poder mirar a l'altre, de poder estar davant l'altre, amb aquesta actitud també compassiva, que el que l'altre diu, m'afecti, que no hi hagi res del que viu l'altre que no m'afecti a mi.

Però el més interessant i el millor seria una proposta per es dia d'avui. Descobrir com el Senyor em mira, com el Senyor està davant teu, i tot el que tu vius, un poquet com el que deia ahir, la murmuració, tot allò que murmures, tot allò que te dol, tot allò que te pesa, tot allò que portes a la motxilla de pes, de dificultat, de ferida, això li importa al Senyor, això li afecta al Senyor. I te mira amb aquesta mirada compassiva, amb aquesta mirada estimant-te. “Ei, que tot el que a tu t’afecta, a mi, m’importa”. Perquè puguis descansar, perquè puguis viure amb aquesta pau, de saber-te tan acompanyat i estimat.

Bé, ja n’hi ha prou, pens que és el que us volia suggerir i us volia indicar. Rebeu la meva benedicció de pelegrins, per tant, caminau en la pau del Senyor. I sempre, també, invocant a Joan Roig, també per a mi, per la meva salut, però també aquest testimoni dels joves.

Diem, Beat Joan Roig, pregueu per nosaltres.

I que tot sigui per Glòria al Pare i al Fill i a l’Esperit Sant. Com era al principi, ara i sempre i pels segles dels segles, amén.

3/08/2021 (Paula López)

Evangelí - Mt 14, 22-36

Tot seguit, Jesús va fer pujar els deixebles a la barca i els manà que passessin al davant d'ell cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar-los va pujar tot sol a la muntanya a pregar. Al vespre encara era allà tot sol. Mentrestant, la barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsejaven, perquè el vent era contrari. A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren:

- És un fantasma!

I es posaren a cridar de por. Però de seguida Jesús els digué:

- Coratge! Soc jo. No tingueu por.

Pere li contestà:

- Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua.

Jesús li digué:

- Vine.

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va espantar. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà:

- Senyor, salva'm!

A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li:

- Home de poca fe! Per què has dubtat?

Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'ell i exclamaren:

- Realment ets Fill de Déu!

Quan hagueren fet la travessia del llac, Jesús i els seus deixebles van tocar terra a Genesaret. La gent d'aquell indret el van reconèixer i escamparen la notícia per tota

la regió. Li van portar tots els malalts i li suplicaven que els deixés tocar ni que fos tan sols la borla del seu mantell. I tots els qui el van tocar quedaren curats.

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia de nou estimats pelegrins de la nostra església jove Barcelona,

Us desitjo bon dia i us desitjo bon camí.

Avui en principi, tal com us vaig dir dissabte a la celebració, estava previst que em posarien quimioteràpia però resulta que ahir a l'anàlítica que em varen fer van veure que estava tot molt bé excepte que el fetge estava una mica inflammat degut a la mateixa quimioteràpia i, per tant, convenia deixar descansar un poquet el fetge perquè es torni a situar. Bé doncs, què hi farem, no? Pacència. Us demano que continueu pregant, que continueu pregant perquè jo em mantingui fidel al Senyor.

Llegint un poc l'Evangeli d'avui, a mi m'ha semblat que és molt interessant veure el contrast entre la força de Crist, que camina sobre l'aigua i que s'ha retirat a pregar de nit, i la feblesa, la por dels mateixos apòstols, del mateix Pere. Jo crec que aquest contrast es veu en la nostra vida, és a dir, al mig tenim la meva vida. Osigui que les tempestes a mi em fan por perquè em generen inseguretat, perquè al mariner la tempesta li genera inseguretat i és conscient que la tempesta és més gran que l'embarcació i que ell ha de controlar la barca, el vaixell. I ha de controlar que es mantingui a "flote", però és molt conscient de la força que té una tempesta.

Jo penso que això ens passa a tots nosaltres. Nosaltres en algun moment ens sembla que ens podem menjar el món, però hi ha molts altres moments que som conscients que el món ens pot menjar a nosaltres i que la nostra destresa no és suficient, la nostra força no és suficient per vèncer moltes tempestats que ens toca lidiar a la vida. I jo ara estic a una, i sóc molt conscient que sóc davant d'una molt gran i molt forta i això a mi em regira, em genera inseguretat, em genera preguntes que no tenen resposta, em genera pors i incerteses. Ostres, què serà de mi? Què passarà? I el contrast d'això amb la força de Crist que camina sobre l'aigua.

Ell és el Senyor de totes les tempestes, Ell sí que té força per aturar la tempesta. I jo penso que es tracta de mirar al Senyor, i de descobrir-lo, i de deixar de fiar-nos

únicament de la nostra força. Amb el nostre amor propi, amb la nostra destresa, evidentíssimament que ens hem d'esforçar per vèncer tantes dificultats i tants problemes de la vida però és evidentíssim que hem de prendre consciència que moltes vegades la nostra força és fràgil i que no som fràgils per defecte perquè si el Senyor, a tu i a mi, ens hagués volgut fer perfectes, ho hagués pogut fer, perquè és el Senyor, però ens ha volgut fer fràgils possiblement perquè poguéssim descobrir que som profundament necessitats, necessitats dels altres i necessitats de Déu i necessitats de sa força de Déu. Per això a mi m'ha semblat que és molt interessant prendre consciència i dir "Senyor, salva'm", "Senyor, salva'm", "Senyor, et necessito, salva'm". I després el gest de tocar la borla del mantell, que preciós, que gran.

Avui potser, en aquesta peregrinació, et pots acostar al Senyor i tocar el seu mantell. Et pots acostar a l'Eucaristia i tocar el seu mantell, et pots acostar a la seva Paraula i tocar el seu mantell, et pots acostar als teus germans i tocar el mantell del Senyor, a través del servei, a través d'un gest o a través d'un gest que va cap a tu.

Bueno, fixem-nos en el Senyor que és el Senyor de la tempesta, que és el Senyor que ens dona força i no en les nostres forces que són limitadíssimes. Que tu i jo no som herois, encara que ens ho creiem o algú ens ho fa creure, tu i jo no som herois, som necessitats, però tenim al Senyor, tenim al Senyor, tenim al Senyor i aquesta és la nostra força.

Invoquem sa intersecció de Joan Roig per a la peregrinació i, també, per la meua salut.

Beat Joan Roig, pregueu per nosaltres i que tot sigui per Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Que el Senyor us beneixi durant tot aquest dia.

Una abraçada i bon dia.

4/08/2021 (Paula López)

Evangelí - Mt 15, 21-28

Jesús se'n va anar d'allí i es retirà a la regió de Tir i Sidó. Una dona cananea, que era d'aquell territori, vingué a trobar-lo i es posà a cridar:

- Senyor, Fill de David, tingues pietat de mi! La meva filla està endimoniada i sofreix molt.

Jesús no li va tornar contesta. Els seus deixebles es van acostar i li demanaven:

- Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

Jesús els digué:

- Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel.

Però la dona vingué a prosternar-se davant d'ell i li deia:

- Senyor, ajuda'm!

Jesús contestà:

- No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

Ella digué:

- És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.

Llavors Jesús li respongué:

- Dona, és gran la teva fe. Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquell mateix moment es posà bona la seva filla.

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia a tots estimats pelegrins!

Bé, què tal? Com van els cansaments? Imagino que al vespre, el poder descansar a la nit, us fa que estigueu a punt per començar de bon matí aquesta caminada. Imagino també que després d'aquests dies de camí, d'aquests dies d'estar junts hi ha hagut experiència de convivència, també preciosa, potser no us coneixeu amb algunes persones i heu conegut persones que fins i tot potser siguin fascinants i que diguis: "uau quina passada per haver vingut en aquesta peregrinació i haver conegut a aquesta persona". I això pot anar a més és a dir, d'aquesta peregrinació poden sortir experiències d'amistat precioses que el Senyor possibilita i que el Senyor uneix. Per tant estigueu molt atents al vostre cor, al cor que sempre és molt selecte, què t'indica, de quina persona el Senyor vol que et fixis perquè pugueu viure una experiència d'amistat. Aquesta és una de les coses més belles que un pot viure en la peregrinació.

Precisament, fixeu-vos que l'Evangelí d'avui és una miqueta sobtant. És una miqueta sobtant sobretot la reacció del Senyor que d'entrada no vol fer cas a aquella dona que insistentment li demana que salvi, que curi la seva filla que està endimoniada. Jesús no li fa cas, no li fa cas perquè no és del poble d'Israel, no és jueva, és d'un altre poble i per tant no li fa cas. I d'entrada ens xoca perquè pensàvem que Jesús salvava a tothom, però no. Jesús d'entrada Ell té com la consciència que ha vingut per una missió amb el poble d'Israel. Però aquella senyora insisteix, insisteix, per què insisteix? Jo crec que és molt interessant preguntar-se perquè insisteix tant aquesta senyora, és a dir, perquè insisteix tant, tant que Jesús curi la seva filla. És evident que és per dos motius i evidentíssimament no estic descobrint res nou, un motiu és que estima molt la seva filla i l'altre és que se sent atreta pel Senyor, sap que el Senyor la pot curar i l'ha descobert a ell, no és del poble d'Israel però ha descobert a Jesús i se'n refia i el necessita i li demana i li reclama. Des de l'amor per la filla, reclama l'atenció del Senyor.

Potser hi ha aquí alguna cosa que val la pena que potser avui m'han dit i on està el meu cor. Osigui perquè tu realment lluitaries, perquè realment insistiries al Senyor. Qui són les persones que més t'importen, qui són les persones que més t'ajuden en

la vida, que són significatives en la teva vida, per qui insistiries al Senyor. Jo crec que és molt interessant que t'ho preguntis, que et preguntis a qui tens al cor, qui són les persones que realment habiten al teu cor i que farien que tu insistissis al Senyor i, després, com et sents atret pel Senyor, com és la teva confiança, com és la teva fe en el Senyor. Creus que realment el Senyor per tu té paraules de vida eterna? Creus que realment el Senyor és el Salvador? Creus que realment el Senyor és el metge, és el que cura, el que guareix, és el que allibera?

Bé, tot això t'ho pots preguntar tu durant el dia d'avui, mentre vagis caminant i mentre vagis vivint aquesta experiència de peregrinació.

Us dic també un altre detall, ahir vaig aprofitar per què no em varen posar la quimio per poder anar fins el Masnou! Una salutació molt especial per tots els joves que estan en aquesta peregrinació i que són de Masnou. Vaig anar al Masnou i vaig aturar-me a la tomba de Joan Roig, vaig pregar també per la meva salut però també vaig pregar per tots vosaltres, vaig encomanar a Joan Roig aquesta peregrinació. Joan Roig que és aquest model de santedat pels joves. Doncs sapigheu que ahir a la tarda vaig anar al Masnou i vaig pregar per vosaltres i us vaig tenir molt presents allà a la tomba de Joan Roig a la Parròquia del Masnou.

Que tot sigui per la Glòria del Pare i el Fill i l'Esperit Sant com era al principi, ara i sempre i pels segles dels segles. Amén.

Rebeu la meva benedicció.

Una abraçada ben gran.

5/08/2021 (Teresa Puigferrat)

Evangelí - Mt 16, 13-23

Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles:

- Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

Els respongueren:

- Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

Ell els pregunta:

- I vosaltres, qui dieu que soc?

Simó Pere respongué:

- Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

Lavors Jesús li va dir:

- Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

Després va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que ell era el Messies.

Des d'aleshores Jesús començà a explicar als deixebles que calia que anés a Jerusalem i que patís molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.

Lavors Pere el prengué a part i es posà a renyar-lo:

- Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.

Però Jesús es girà i digué a Pere:

- *Ves-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.*

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia a tots estimats pelegrins!

Bé sé que ahir va ser un dia de descans i també va ploure una miqueta, però crec que us ho vàreu passar moltíssim bé a Guernica. Avui torna a venir en marxa, osigui caminar, per tant, endavant!

L'Evangeli d'avui és molt interessant i té com a coprotagonista a Pere, l'apòstol Pere de nou el tornem a trobar - fa dos dies el veiem a la barca que caminava sobre l'aigua, que després tenia por i li deia al Senyor: "Salva'm Senyor"-. En aquest cas, és molt interessant, el Senyor com a bon mestre reuneix als apòstols i els hi fa la pregunta de "qui diu la gent que soc Jo". En es fons, la gran pregunta que li interessa al Senyor és "i vosaltres, qui dieu que soc". I la resposta de Pere és una resposta molt interessant, diu: "Tu ets el Messies, el Senyor, el fill del Déu viu". Però no deixa de ser una resposta de llibre en certa manera, no sé si m'explic, de la tradició que ell havia rebut, de l'ensenyança que havia rebut a casa... i atribueix a Jesús que és el Messies, no és poca cosa, està molt bé i Jesús li premia, li reconeix: "Molt bé, ho has fet molt bé" com a mestre a un alumne.

Però fixau-vos que després, Jesús des d'aquell moment comença a dir-li als apòstols, els comença a anar preparant per dir-los que això no acabarà bé, és a dir, el Messies serà entregat, el Messies serà condemnat, el Messies morirà, PERÒ RESSUSCITARÀ. I fixau-vos que els apòstols no acaben d'entendre, i sobretot Pere no ho entén absolutament i li diu que de cap manera, que això no li passarà. I és quan li diu Jesús: "Fuig de davant meu Satanàs perquè penses com els homes i no penses com Déu". I és curiós, no? Jesús li dona la matrícula d'honor perquè ha respost molt bé a la pregunta, però quan algú li posa davant un concepte concret de ... Què és el Senyor, el que serà, ell automàticament diu que no, que no serà així, és a dir que de qualque manera, a la segona avaluació, Pere suspendria l'examen.

Realment la pregunta que ens podem fer és: Pere coneix o no coneix al Senyor? Sap la resposta sí, una resposta de llibre. Però Pere tu coneixes al Senyor? Tu tens una amistat profunda amb Ell? Tu saps qui és el Senyor? Aquesta és la gran

pregunta que podem fer a Pere. Us suggeresc que anem un poquet més avant a l'Evangeli en aquell moment en el qual Pere segueix al Senyor, l'han agafat a l'hort de Getsemaní i al Senyor allà l'estan jutjant a la casa del sum sacerdot i Pere està al foc a de vora aquella gent i comencen a dir-li: "ah tu anaves amb ells, si si, se te nota per l'accent, ets galileu, tu ets dels seus" i Pere es posa molt nerviós com quan camina sobre l'aigua, té por i diu: "no el conec". Ostres! "no el conec" està parlant de Jesús, si, si "no el conec" diu!!! A veure Pere, coneixes o no coneixes al Senyor?, i tu has respost que és el fill del Déu viu i dius que no el coneixes. Com és possible?

La por li fa dir una gran mentida. Perquè Pere estava enamorat del Senyor, Jesús li havia canviat la vida i diu que no el coneix. La por és molt traïdora perquè la por a vegades ens fa dir coses que no són veritat. I després canta el gall i Jesús es gira, mira a Pere i Pere plora profundament. Ara sí que m'agradaria preguntar a Pere: "coneixes al Senyor? "saps qui és el Senyor?". Sí, perquè ha descobert la seva mirada. I aquest és Pere, Pere és aquest home apassionat que respon, que té por -com tu i com jo-, però coneix al Senyor i l'estima a pesar de sa seva debilitat, a pesar de sa seva feblesa, a pesar de sa seves pors: sí, coneix al Senyor.

Per això et convid a tu pelegrí en aquest dia de camí que et deixis preguntar. "I tu qui dius que Sóc?". Tu coneixes al Senyor? I permet que et suggereixi que el millor que et pot passar a la vida, el més interessant que et pot passar a la vida, la gran inversió que pots fer a la vida és conèixer internament i íntimament al Senyor. És el millor que ens pot passar en la vida. El Senyor no és una ideologia, el Senyor no és un eslògan, el Senyor no és un programa de vida, el Senyor no és un model de vida. El Senyor és un amic íntim amb qui pots tenir una relació, no te la perdis. Per què has vingut a fer aquesta peregrinació? Per conèixer més al Senyor, per conèixer internament més al Senyor. Aquest és el teu objectiu en aquesta peregrinació i també d'avui. Deixa que el Senyor es faci tocadís i el puguis conèixer, el puguis abastar, el puguis tocar.

Invocant al nostre germà beat Joan Roig, pregueu per nosaltres i que tot sigui per Glòria al Pare al Fill i a l'Esperit Sant. Rebeu la meva benedicció, bon camí i bon dia.

Una abraçada.

6/08/2021 (Carla Vidal)

Evangelí - Mc 9, 2-10

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan i se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús:

- Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu:

- Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia, estimats pelegrins!

Em sembla que avui és el darrer dia que ja camineu i em sembla que aquesta nit, ja feu nit a Bilbao. Desitjar-vos un bon dia i un bon camí. Segur que ja en aquest moment heu viscut moltes experiències, moltes experiències que heu tingut, que heu anat fent de relacions amb els altres, d'oració. És possible que hi hagi alguna pregunta, que estigui dins del vostre cor o fins i tot, alguna una certesa o sents que el Senyor t'ha dit alguna cosa. Jo t'animaria molt a que fins i tot ho comentis amb algú, ho comentis amb algú dels capellans o diàques que us estan acompanyant.

Comenta-li allò que estàs intuïnt i a lo millor, fins i tot et sembla que no és res clar, que no és res concret. Simplement, estàs intuïnt qualche cosa que el Senyor et posa en el cor respecte aquella pregunta “Senyor, vull fer la teva voluntat, què vols de mi?” I a lo millor estàs intuïnt alguna cosa que no acabes de desxifrar, que se’t presenta encara una miqueta de manera poc concret, però parla-ho amb algú, comenta-li a algun dels capellans, dels diàques... obre-li el cor i diga-li el que estàs sentint o el que has sentit en aquell moment. Crec que és molt important, perquè el Senyor aprofita aquests dies de peregrinació, aquests dies de camí, per fer-se present i per dir-te alguna cosa. Ja saps que has vingut aquí perquè el Senyor t’hi ha portat. Per tant, penso que val la pena.

Respecte, l’Evangeli d’avui, que és el dia de la Transfiguració, que és una festa molt important del Senyor que puja al Tabor amb els tres íntims i allà a la muntanya Tabor té aquella experiència, aquella Transfiguració i els deixebles ho poden veure i sentir aquella veu: “Aquest és el meu fill estimat”. Sí, sí, potser en aquest camí de peregrinació el Senyor també t’ha agafat, com un dels seus íntims, i t’ha fet veure alguna cosa o et vol fer veure alguna cosa o vol que percebis que també ets estimat del Senyor. Per tant, fixa’t quina passada que seria que en aquests dies experimentessis una certa predilecció del Senyor, una preferència del Senyor, una predilecció del Senyor, una preferència del Senyor, que el Senyor et prefereix, que el Senyor t’estima, però que té una preferència cap a tu com Pere, Jaume i Joan.

Saps una cosa, en aquest temps també de malaltia, de una certa crisi amb el sentit de dir: “oh doncs, m’he perdut la peregrinació, em perdo un estiu com tenia programat, per una malaltia, per un tumor”, jo també penso que és un temps de gràcia per a mi, per a poder experimentar aquesta predilecció del Senyor. El Senyor també prefereix a vegades, oferint la creu, per portar-la amb Ell. És bastant inexplicable, incompreensible, misteriós, però jo també ho vull viure com a un signe de preferència del Senyor. I fixa’t que la Transfiguració, té molt a veure, la muntanya Tabor té molt a veure amb el Calvari. Perquè el Senyor està caminat cap a Jerusalem i el Senyor intueix que a Jerusalem les coses no se presenten massa agradables, això ja ho intueix i necessita pujar per estar amb el Pare i allà experimenta la Transfiguració i després, al Calvari, Jesús experimentarà la *desfiguració*, però també experimentarà la tendresa i la companyia de Déu: “a les Teves mans encomano el meu esperit”.

Jo veig que això, dins la nostra vida hi ha moments de transfiguració i de desfiguració. Hi ha moments en que sentim aquesta proximitat del Senyor, aquesta presència del Senyor, aquest aixopluc del Senyor que ens diu “tu ets el meu fill Estimat”, i aquests moments són per anotar dins de la nostra vida i per prendre consciència, perquè després venen moments de desfiguració. Venen moments de creu, venen moments de dificultat i són aquests moments per poder fer memòria agraïda dels moments de Tabor, perquè el Senyor també hi és en la desfiguració, el Senyor també hi és en el Calvari, el Senyor també hi és en la creu, el que passa és que és molt difícil de veure-ho i per això és interessant prendre nota.

Us poso un exemple molt *tonto*, a mi m'agrada molt anar amb bici i de fet, de més petit i de jovenet m'agradava molt anar amb bici i sobretot m'agradava quan havia plogut, allò que vas amb bici i passes per dins d'un *baciot* - a Mallorca li diem *baciot* a un *charco*, no sé si a Catalunya li dieu *baciot*, una bassa, un charco- a mi m'encantava passar per un *baciot*, uau, i alçava les cames perquè no m'ha banyés, no m'ha xopés, però m'agradava molt. Aquest gest d'alçar les cames, com que hi ha l'impuls de la bici, podia alçar les cames i la bici continuava rodant i és això, quan un ha tingut una experiència de Tabor, quan un ha tingut una experiència de preferència del Senyor, quan un s'ha enamorat del Senyor, després venen moments de *baciot*, de crisis, de creu, però pot alçar les cames i ostres l'impuls de la Resurrecció, t'impulsa cap endavant. Per tant, és tant important quan vius un moment de Tabor -com pots viure en aquesta peregrinació-, quan vius moments de plenitud, moments que dius “ostres, quina passada, lo que estem vivint és fantàstic”, prent-ne nota, perquè hi haurà algun moment de desfiguració a dins de la teva vida, prent-ne nota perquè hi haurà algun moment que hauràs d'alçar les cames i l'impuls que et serveixi per saltar tot el *baciot*.

Bé, no sé si m'he explicat, però us continuo portant en el cor i us encomano en l'Eucaristia, us encomano en la pregària. Per a mi han estat uns dies també de pelegrinatge, és veritat que no he pogut gaudir de sa vostra mirada, de vostre somriure, de sa vostra *juerga*, de sa vostra alegria, però la veritat és que l'he intuida molt parlant amb el Carlos o amb el Jordi o parlant a través de *whatsapp* amb els altres capellans, em transmetien lo bé que estàveu. Quina passada, quins joves, com us estimo, com us porto en el cor.

Doncs bé, demanem la intercessió, com sempre, del nostre apòstol dels joves, el Beat Joan Roig. Diem Beat Joan Roig pregueu per nosaltres i que sigui per Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant.

No oblideu que tu ets, no oblidis que tu ets un fill Estimat. Sí, sí i que Et prefereix, sí el Senyor et prefereix.

Rebeu la meva benedicció, una abraçada, bon dia i bon camí.

7/08/2021 (Clara Garrit)

Evangelí - Mt 17, 14-20

Així que van arribar on era la gent, un home es va acostar a Jesús, s'agenollà davant d'ell i li digué:

- Senyor, tingues pietat del meu fill, que és epilèptic i pateix molt: sovint cau al foc o a l'aigua. L'he portat als teus deixebles, però no l'han pogut curar.

Jesús digué:

- Generació descreguda i esgarriada! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi aquí.

Aleshores Jesús increpà el dimoni, que va sortir del noi, i el noi quedà curat des d'aquell mateix moment.

Quan van ser sols, els deixebles anaren a trobar Jesús i li preguntaren:

- Per què nosaltres no l'hem pogut treure?

Ell els respongué:

- Per la vostra poca fe. En veritat us ho dic: només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta muntanya: "Traslada't d'aquí cap allà", i s'hi traslladaria. Res no us seria impossible.

Missatge del Bisbe Toni

Benvolguts pelegrins, bon dia.

Bé, ja a Bilbao, amb més tranquil·litat. No sé com teniu els peus, supos que ja més descansats. Supos que avui serà un dia més tranquil i més de conèixer una miqueta més aquesta ciutat que realment té coses molt interessants. Supos que esteu bé a la Puresa acollits per aquesta comunitat entranyable de germanes que són molt bona gent, molt del Senyor, molt de Déu.

I, bé, l'Evangeli d'avui és una miqueta, com sempre, és una miqueta sorprenent. I, ja veieu que Jesús a estones diu les coses molt clarament. Però sobretot aquesta insistència en la manca de fe, de necessitat de la fe, la necessitat de la fe en el Senyor. I, fixeu-vos que, jo crec que moltes vegades anam per la vida, pensam i desitjam s'autosuficiència, ser autònoms, controlar ses coses, controlar la vida, controlar les situacions, controlar la nostra vida... I en part, a veure, això no és negatiu. I, en definitiva, es procés de madures és un procés d'això, de ser protagonista de la nostra vida, de ser autònoms, de tenir es nos criteri, i això està molt bé. Però, evidentíssimament, sempre hi ha un punt molt important en el qual ens nau adonant, i jo crec que això també és un signe de maduresa, que sa nostra vida no la controlam, i més ben dit, que controlam molt poc de la nostra vida. I més diria jo, hi ha moltíssimes coses, molt interessants, que el més interessant que ens passa a la vida normalment no està programat, no hem controlat, és una sorpresa que se'ns ve donada.

I si ho penséssim bé, tenim molts més motius per agrair, dons rebuts que mèrits per ses nostres forces. I és així, hem rebut molt més. I això ens fa prendre consciència que ser protagonista de la nostra vida moltes vegades és estar atents en el do que rebem i també estar atents a la necessitat que hi ha dins nosaltres, que sols no podem, que necessitam als altres i que necessitam a Déu dins la nostra vida.

I jo penso que això és molt interessant i és molt important prendre'n consciència, sobretot amb alegria. És a dir, no és allò de dir, bé, moltes vegades ens anem lamentant i anem dient "ai és que no puc, no sé com fer-ho, és que no arribo a tal cosa, és que això me ve gran, és que jo no dono la talla...". Tot això moltes vegades ho diem amb un to molt baix i fent pena. I és veritat. És veritat, que no donem la talla, que no arribem a tot, tot això és veritat.

Però això no ho hem de viure com una desgràcia, sinó com una condició. Clar que sí! Clar que no dono la talla, clar que no ho controlo tot, clar! I això a estones me posa nerviós i a estones me pot desesperar. Però és la nostra condició, el Senyor ens ha volgut així. Ens ha volgut crear necessitats, necessitats dels altres i de Déu. Per això necessitem la fe. Necessitem la confiança en el Senyor, que el Senyor hi posà, hi posà tot, que el Senyor hi posà tot en la vida. I que quasi tot depèn d'Ell. I viure des d'aquesta confiança, això dona llibertat, dona serenitat, dona pau i dona

alegria. És viure en mans seves. I, per tant, confiar que aquestes mans seves sempre ens sostindran.

Clar, fixeuvos, això és un procés de pelegrinació, això és un camí que hem de fer. Perquè no és fàcil, el que és fàcil és precisament lamentar-nos, el que és fàcil és quedar-nos "Sí, és que no hem pogut curar aquest malalt, és que no hem pogut fer això", el més fàcil és lamentar-nos, no? El més fàcil és sentir-nos uns pobres desgraciats. Clar, com viure tot això, aquesta veritat, d'aquesta necessitat, d'aquesta fragilitat, d'aquesta vulnerabilitat nostra, no? Com viure-ho des del goig de dir "Sí, sí, però el Senyor ens sosté. Sí sí, però el Senyor ens acompanya. Sí sí, però el Senyor hi posa de la seva part. Sí sí, però comptem amb els germans...". Com viure-ho des d'aquesta alegria?

Doncs des del do de la fe, des de la gràcia de la fe. Demanar al Senyor aquest do de la fe, aquest do de fiar-nos d'Ell, d'abandonar-nos a ell, de dir "Senyor, jo sé que tu, sempre me seràs fidel, jo sé que tu mai m'abandonaràs". I poder-ho dir amb tota la certesa del món, és a dir, poder-ho dir amb el cor, no simplement de boquilla, sinó amb el cor. Uau, això te descansa, això te fa feliç.

Bé, què us sembla si al llarg del dia d'avui, en els moments d'oració que tinguem i en els moments de celebració, de poder seguir dient al Senyor, "Senyor dona'm més fe, dona'm més fe per fiar-me de tu, per confiar-te tota la meua vida, per sentir-me sostingut".

Invocuem el nostre apòstol dels joves, Beat Joan Roig, pregueu per nosaltres. I que sigui per Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Com era al principi, ara i sempre, i pels segles dels segles, amén.

Rebeu la meua benedicció.

Bon dia a tots i una abraçada.

8/08/2021 (Clara Garrit)

2a lectura - Ef 4,30-5,2

I no entristiu l'Esperit Sant de Déu, que us ha marcat amb el seu segell per al dia que sereu redimits. Llanceu lluny de vosaltres l'amargor, l'enfuriment, la ira, els crits, les injúries i tota mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i afectuosos els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

Sigueu imitadors de Déu, com a fills seus estimats; viviu estimant, tal com Crist ens va estimar i s'entregà a si mateix per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable.

Missatge del Bisbe Toni

Bon dia pelegrins,

Bé, aquesta peregrinació acaba de començar. Perquè certament, la peregrinació sembla que avui acaba, avui ja tornau cap a Barcelona, tornau cap a casa amb moltes experiències viscudes. Però realment la peregrinació comença ara. Sí sí, comença ara de veritat. Perquè fins ara ha estat un assaig de la vida. Aquests dies de parèntesis, aquests dies de peregrinació hem estat amb els companys, hem conviscut plegats, hem resat junts, hem tingut moments de cataquèsis, moments de festa, de joc, de visita, de caminar, d'excursió, d'adoració, de celebració... Tantes coses viscudes, tantes experiències que ara convé anar paint, anar descobrint.

Però la peregrinació és la peregrinació en la vida de cada dia. Ara, tot això que has viscut, tot això que has viscut aquests dies acompanyat, amb tants pelegrins, ara ho has d'aplicar a la vida de cada dia. Sí sí. Demà ningú et cridarà per resar junts, demà ningú et dirà, "escolteu ara ens toca celebrar l'Eucaristia", demà ningú et suggerirà un pensament o un moment de pregària... Però tu t'hauràs d'espavilar si vols continuar vivint d'aquest esperit d'aquesta peregrinació, si vols continuar vivint de tot això. Sí sí, ara és el moment de fer un pla de vida, ara és el moment, després tornant a l'autocar, de pensar, "I ara què? Ara com visc? Què ha canviat de la meua vida de cada dia? Què vull que canviï de la meua vida de cada dia a partir d'aquesta

peregrinació?”. A mi me sembla que és interessant aquesta pregunta, molt pertinent aquesta pregunta, per començar la peregrinació de debò en la vida de cada dia.

Després, fixeu-vos, a la segona lectura de la missa d'avui, de la carta de Sant Pau als cristians d'Efes, ens diu algunes coses molt interessants, bé tot el que diu és molt interessant, però “Sou fills estimats de Déu, estimeu com Crist ens estima”. No et sembla que aquesta és una màxima que podríem fer nostra tornant de la peregrinació? Sou fills estimats de Déu. Com m'agradaria dir-ho a cau d'orella a cadascú de vosaltres en el nom del Senyor. Ets fill estimat de Déu, ets una filla estimada de Déu. Se necessita tota una vida per entendre això, per viure això, per gaudir això. Ets fill/filla estimat/estimada de Déu.

I, després, estima, viu estimant, com Crist ens estima. Fes de sa teva vida una missió d'amor. Fixa't, ja tens una manera de viure, prenent consciència cada dia que ets fill estimat. Això és molt gran. Desperta't cada dia amb aquest pensament i, després, intenta viure estimant com Crist ens estima, Ell que s'ha entregat per a tu i per a mi.

Bé, em despedeixo. Agraeixo moltíssim la vostra escolta en aquests moments de pregària. Agraeixo moltíssim la vostra pregària per a mi, per la meva salut. Agraeixo moltíssim el gest d'haver portat el pectoral i anar-lo fent vostre. Agraeixo moltíssim tants de detalls. I agraeixo moltíssim que en el nom de l'Església de Barcelona hàgiu peregrinat, perquè aquesta peregrinació donarà molts de fruits dins la teva vida i dins la nostra Església de Barcelona.

Doncs demà, m'agradaria enviar-vos un àudio a cadascú però no tinc el correu de cadascú per dir-vos “Bon dia”. Però tant de bo que demà quan ens despertem tots poguem pensar en cadascú de nosaltres i en cadascun dels pelegrins i poguem dir: “Bon dia Senyor”. Demanem la intercessió de Joan Roig, el nostre apòstol dels joves. Beat Joan Roig, pregueu per nosaltres. I que sigui per Glòria al pare i al Fill i a l'Esperit Sant. Com era al principi, ara i sempre, i pels segles dels segles, amén.

Rebeu com cada dia la meva benedicció i una forta abraçada.

Bon pelegrinatge de retorn cap a Barcelona. Ara comença la peregrinació de veritat en la vida de cada dia.